

Nagyböjt 4. vasárnapja A 2014

Bevezetés

Nagyböjt 4. vasárnapjának evangéliumi szakaszában az Úr Jézus meggyógyít egy vakon születettet. Ez a vakság értelmezhető betűszerint is. De lehet utalásként is értelmezni. Utalásként az emberiségnek arra a vakságára, arra a sötétségére, amelyben oly sokáig élt a Jézus előtti emberiség. De arra a vakságra és sötétségre is, amelyben sok mai ember él. Mi is közjük tartozunk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Te az élő Isten Fia vagy. Uram, irgalmazz!

Urunk Jézus Krisztus! Te vagy a Világ Világossága, aki megvilágosítja a világot. Krisztus, kegyelmezz!

Utunk, Jézus Krisztus! Te minden ember megmentője vagy. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

A látó emberben mindig részt vét ébred, valahányszor találkozik egy fehérbotos vakkal. Gyengéden megfogjuk a karját, hogy átvezessük az útkereszteződésben vagy felsegítsük egy járműre. Közben arra gondolunk, milyen jó nekünk, akik látó szemmel járunk a világban. Nem mered elénk a sötét fal, ami elzárna előlünk a világnak tengernyi szépségét. Milyen veszteség nem látni a felelő forduló, tiszteletet, barátságot, szeretetet sugárzó arcok szépségét.

Talán a vakok, akik már így születtek, nem érzik ezt a roppant veszteséget. Beleszoktak sötét vilá-

gukba, de hiszem, hogy az ő világukban is minden bizonnal ragyognak csillagok, s másfajta csillagok. A jó Isten kárpótolja őket is a meg nem kapottakért, vagy az elveszítettekért.

Találkozhatunk olyan vak embertestvérekkel, akik megbékéltek sorsukkal: meglepően vidámak, élet-szeretők, akiknek művészi az alkotásuk és szép a játékuk, s csodálatosan mély az istenhitük.

Talán ezekhez hasonló volt az a férfi is, akit útközben megpillantott Jézus. Amint az evangélium beszámolójából kiderül, és erre nem szoktunk felfigyelni, ez a vak ember nem fordult Jézushoz azzal a kéréssel, hogy adja vissza szeme világát. Nem láthatta az Élet Urát, nem kérhette segítségét. Jézus azonban kéretlenül is feléje fordult. Megérinti szemét, elküldi fürödni a Silóé tavába, és a vakférfi látó szemmel tér vissza hozzá.

A gyógyításnak ez a kéretlen megnyilatkozása arra figyelmeztet, hogy Isten akkor is segít rajtunk, ha nem ostromoljuk kéréseinkkel. Még azokat is megajándékozza szeretetével, akik talán elfordulnak tőle. Az ember balga módon hátat fordíthat Istennek, de Isten sohasem fordít hátat az embernek.

Népünk sok évtizeden át hátat fordított Istennek, de Isten nem fordított és nem fordít hátat népünknek. Újra és újra kéretlenül is gyógyítja népünk vakságát, és én hiszem, hogy az ő segítségével egyre többen lesznek látókká hazánkban, s mint látók, látni fogják, hogy mit kell tenni majd a sorsdöntő pillanatokban.

Könnyű elképzelnünk a látását visszanyert férfi boldogságát, sugárzó örömét. Élete egy csapásra megváltozott. Kinyílt sötét börtönének ajtaja és virágos szőnyegként terült eléje a teremtett világ ezernyi szépsége. Ezt a látomást még csak megtette az a körülmény, hogy gyógyító orvosában fölismerte Isten küldötét, a Megváltót.

Nézzük e vak gyógyítását más realisztikusabban, mai szemmel is. A legtöbb gyógyítás-történet ott ér véget, amikor Jézus gyógyítja az arra vágyót. Ez a történet ott kezdődik, ahol a többi végződik.

Arról mesél, mi történik a gyógyulttal? Hát, nincs könnyű dolga! Miből él egy munkanélküli koldus? Hisz látón nem ülhet többé a templom ajtajában kéregetni! A látás radikális következményekkel jár. A mi névtelen ex-koldusunk nemcsak kenyérkeresetét veszíti el, hanem kintaszítják a közösségből.

Exkommunikálják. A Jézus mellett tanúskodó gyógyított vak szavait a farizeusok visszautasították: „Még te oktatsz bennünket?” És kintaszították. Jézus azonban nem hagyja magára. A kiközösítettet felkarolja, mint ahogy a vakot felkarolta. És újrarajzolja a közösség határait. A kirekesztőket kirekeszti, - valóban önmagukat zárták ki könyörtelen és szeretet-nélküli teológiájukkal. Majd a kirekesztettek közül új közösséget alkot. A látó vak lesz ennek az új közösségnek az első tagja.

Jelképes a gyógyító víz neve: Küldött. A gyógyulásnak ára van. Tanúskodni kell a gyógyító mellett. Az uralkodó kultúrával szemben. Ma

is, mindig. Talán ezért maradnak olyanok vakok. A gyógyított vak tanúskodott Jézus mellett. És mi?

Nyilvánvaló ugyanis, hogy a vakság nem korlátozódik csupán szemünk világára. Sokkal súlyosabb, nehezebben gyógyítható a lelki vakság, amelyet egyszerűen istentagadásnak nevezünk. Ezek a testvéreink arra hivatkoznak, hogy Istent soha senki sem látta. Ebben természetesen igazuk van, ez a Szentírás tanítása is. Az Úr Jézus azonban azért öltötte magára emberségünket, hogy érzéki megismerésünk számára is lehetővé tegye Isten megtapasztalását. Kijelentette: „Aki engem lát, látja az Atyát!” Igaz, hogy megváltó műve befejezése után visszatért a mennybe, ám megbízta apostolait, apostoli Egyházát, minden igaz követőjét, hogy szavukkal és életükkel mutassák meg Istent a mi vaksi világunknak.

Nekünk is szólnak az első követőinek mondott szavai: „Ti vagytok a világ világossága!” Ezzel arra buzdít bennünket, hogy mint a világ világossága, nyissuk meg mi is, minél több vak honfitársunk szemét az Isten látására. Hogy lássanak és helyesen cselekedjenek a sorsdöntő pillanatokban.

Eme küldetésünk teljesítésében nem vagyunk egyedül. A krisztusi ígéret nekünk is szól „Én veletek vagyok a világ végezetéig.” Ha pedig Ő velünk van, akkor nincs mitől és miért félnünk. Most bennünket bátorít e szavaival: „Bízzatok! Én legyőztem a világot!”

Bízzunk hát testvéreim! Amen

F. F.